

The Human Jesus, Duncan Heaster. Lithuanian edition.
Carelinks, PO Box 152 Menai NSW 2234 AUSTRALIA
www.carelinks.net email: dh@heaster.org

Realus Jėzus

Tikras krikščioniškasis tikėjimas yra sutelktas į Dievo Sūnų, Viešpatį Jėzų Kristų. Jo gyvenimas, mirtis ir prisikėlimas formuoja Dieviškojo išganymo planą. Nepaprastai svarbu yra suprasti Kristaus priežastis, jo, kaip Dievo Sūnaus būvį ir tai, ko mes galime pasimokyti iš jo darbų. Prieš savo žiaurią mirtį Jėzus meldė savo Tėvą: „Amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją“ (Jn 17:3).

Nekaltas prasidėjimas

Maždaug prieš 2000 metų angelas Gabrielis apreiškė Marijai: „Štai tu pradėsi išsčiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus. Marija paklausė angelą: „Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?“ (t.y. ji buvo nekalta). Angelas jai atsakė: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi“ (Lk 1:31-35). Šventajai dvasiai (Dievo galiai) paveikus ją, Marija, vis dar būdama nekalta, pradėjo lauktis Jėzaus. Tokiu būdu Juozapas nebuvo tikrasis Jėzaus tėvas. Be Šventosios Dvasios poveikio Marijos išsčiojimo, Jėzus, Dievo Sūnus, nebūtų galėjęs gimti. Jėzus buvo Dievo „atiduotas“ (Jn 3:16), kitaip nei Adomas buvo sukurtas. Tai paaiškina artimesnę Dievo vienybę su Jėzumi, o taip pat padeda paaiškinti jo natūralų atitikimą faktui, kad Dievas yra jo tėvas.

Kristaus vieta Dievo plane

Dievas turi aiškų planą nuo pat sukūrimo pradžios (Jn 1:1). Jis nuo pat pradžių troško turėti sūnų. Senasis Testamentas pateikia įvairių Dievo suplanuoto išganymo per Kristų aspektų; nuo pažado Žydų tėvams iki pranašų išsakytų pranašysčių bei įstatymų, išsakytų Mozei. Kristus nuo pat pradžios egzistavo Dievo mintyse bei planuose, tačiau fizinį pavidalą įgijo tik gimdamas iš Marijos. Laiške žydams 1:4-4,13,14 pabrėžiama, kad Kristus nėra angelas. Nors jo mirtingame gyvenime jis buvo mažiau nei angelai (Žyd 2:7), jam buvo suteikta didesnė garbė nei angelai turi, menant tai, kad jis buvo Dievo „vienatinis sūnus“ (Jn 3:16). Apaštalas Paulius susumuoja šią poziciją: Kristus: „buvo numatytas dar prieš pasaulio sukūrimą ir apreikštas laikų pabaigoje jums“ (1 Pt 1:20). Jėzus buvo centrinė Evangelijos ašis: Dievas „buvo iš anksto pažadėjęs per savo pranašus šventuosiuose Raštuose. O ji (geroji Dievo naujiena) kalba apie jo Sūnų, kūnu kilusį iš Dovydo giminės, šventumo Dvasia per prisikėlimą iš numirusių pristatytą galingu Dievo Sūnumi, - Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“ (Rom 1:1-4). Tai taip apibendrina Kristaus istoriją:

1. Pažadėtas Senajame Testamente – t.y. esantis Dievo plane;
2. Sukurtas kaip fizinis asmuo nekalto prasidėjimo dėka, kaip Dovydas pranašavo;
3. Tobulo charakterio dėka (šventenybės dvasia), kuriuo Jėzus pasižymėjo savo mirtingame gyvenime, jis buvo prikeltas iš numirusių;
4. Apaštalų buvo paskelbtas Dievo sūnumi; dvasios perteiktas mokymas.

Dievo numatytas iš anksto

Dievas visa buvo iš anksto numatęs. Mes turime galimybę itin žavėtis kaip pilnai Kristus buvo Dievo mintyse nuo pat pradžių, kol dar nebuvo įgijęs fizinio pavidalo, jeigu mes priimame faktą, kad Dievas žinojo viską kas atsitiks ateity. Dievas apie dar neegzistuojančius dalykus gali kalbėti taip, tarsi jie jau yra. Dievas „iš nebūties pašaukia būti daiktus“ (Rom 4:17). Jis apreiškia „pabaigą nuo pat pradžios, tarsi: „Mano užmojis bus įvykdytas“ (Iz 46:10). To dėka, Dievas gali kalbėti apie mirusius taip, tarsi jie būtų gyvi, taip pat jis gali kalbėti apie žmones, tarsi jie būtų gyvi, nors jie dar nėra gimę. Taip Dievo žodis apreiškė Kristų nuo pat pradžių, jis visuomet buvo Dievo tikslas arba „noras“. Iš tiesų, visuomet buvo tikra, kad kažkuriuo laiku Kristus gims kaip fizinis asmuo, Dievas įgyvendins savo tikslą Kristuje. Bibliniai žydai turėjo „išpranašauti tobulumu“ pasižymėjusį laiką, kuris reiškė būtąjį laiką, skirtą apibūdinti ateities dalykams, kuriuos Dievas buvo pažadėjęs. Todėl Dovydas sakė „čia bus VIEŠPATIES Dievo Namai“ (1Kr 22:1), tuomet kai šventovė buvo dar Dievo tik pažadėta.

Šventasis Raštas kupinas Dievo išankstinio numatymo pavyzdžių. Dievas buvo toks tikras, kad Jis išpildys savo pažadą Abraomui, kad jam pasakė: „tavo palikuonims duosiu šį kraštą“ (Pr 15:18), tuo metu, kai Abraomas dar net neturėjo palikuonių (Pr 17:5). Apie Kristų kaip apie jau egzistuojantį buvo kalbama nuo pat pradžių, nors fiziškai to tuomet neįvyko. Jis buvo „nuo pat pasaulio sukūrimo nužudytas Avinėlis“ (Apr 13:8). Iš tikrųjų nemirė tada; jis buvo „Dievo avinėlis“ nukryžiuotas maždaug 4000 metų vėliau (Jn 1:29, 1 Kor 5:7). Tokiu pat būdu kaip ir Jėzus nuo pat pradžių (1 Pt 1:20) buvo išrinkti ir tikintieji (Ef 1:4; tas pats graikų kalbos žodis „išrinktieji“ vartojamas šiuose dviejuose ištraukose). Mums nelengva įsivaizduoti kaip Dievas veikia už laiko koncepcijos ribų. „Tikėjimas“ suteikia galimybę pažvelgti į daiktus Dievo akimis, išsivaduojant iš laiko pančių.

Skirtumai tarp Dievo ir Jėzaus

Egzistuoja puiki pusiausvyra tarp ištraukų, kuriuose atsispindi lygis, koku „Dievas buvo Kristuje“ (pvz.: 2 Kor 5:19) ir tų, kurios pabrėžia jo žmogiškąją būtį. Vėlyvesnės ištraukų grupės daro neįmanoma Biblijos pagalba pagrįsti idėją, kad Jėzus pats buvo Dievas. Viena aiškiausių Dievo ir Jėzaus santykio santrumpų randama 1 Tim 2:5: „Vienas yra Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas – žmogus Kristus Jėzus“. Šių žodžių atspindys randamas šiose išvadose: Tėvas yra Dievas (1 Kor 8:6, Iz 63:16, 64:8). Šio vieno Dievo papildymas yra tarpininkas - žmogus Kristus Jėzus – „... *ir žmonių Tarpininkas...*“, pažymintis skirtumą tarp Kristaus ir Dievo. „Tarpininkas“ reiškia, kad Kristus yra tarp. Tarpininkas tarp nuodėmingo žmogaus ir tobulo Dievo negali pats būti Dievu; jis turi būti tobulo žmogumi be nuodėmės ir turėti nuodėmingo žmogaus būtį – „*žmogus* Kristus Jėzus“.

Jėzaus prigimtis

Žodis „prigimtis“ reiškia kokie mes natūraliai, iš esmės esame. Biblijoje kalbama tik apie dvi prigimtis - Dievo ir žmogaus. Pagal savo prigimtį Dievas yra nemirtingas, be nuodėmės ir pan. Kristus savo gyvenime nebuvo Dieviškos prigimties, jo prigimtis buvo žmogiška. Itin svarbu yra pabrėžti, jog Kristus buvo gundomas kaip ir mes (Žyd 4:15), tačiau jo tobulo sugebėjimo atsispirti pagundai dėka jis išpirko ir mus. Nuodėmingi troškimai, kurie yra mūsų pagundų pagrindas ateina iš mūsų vidaus (Mk 7:15-23), iš

mūsų žmogiškosios prigimties (Jn 1:13-15). Todėl buvo būtina, kad Kristus būtų žmogiškos prigimties, kad patirtų pagundą ir ją nugalėtų. „Kadangi vaikų (mūsų) kraujas ir kūnas (žmogiška prigimtis) yra bendri, tai ir jis (Kristus) lygiomis juos prisiėmė, kad mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties valdžią, tai yra velnią. Juk iš tiesų jam rūpėjo ne angelai, o Abraomo palikuonys. Todėl jis turėjo visa kuo tapti panašus į brolius, kad būtų gailėstingas ir ištikimas Dievui vyriausiasis kunigas ir permaldauti už žmonių nuodėmes. Pats iškentęs bandymus, jis gali padėti tiems, kurie yra bandomi“ (Žyd 2:14-18). Ši ištrauka patvirtina tą faktą, kad Jėzaus prigimtis buvo žmogiška. „Jis lygiomis“ ją prisiėmė (Žyd 2:14). Šioje frazėje panaudojami trys žodžiai, turintys tą pačią prasmę, siekiant pabrėžti esminius dalykus. Kristus buvo Abraomo palikuonis (Žyd 2:16), kuris atėjo tam, kad išpirktų tikinčiuosius. Bet kuriuo atveju jis „turėjo visa kuo tapti panašus į brolius“ (Žyd 2:17) tam, kad per Kristaus auką Dievas suteiktų mums atleidimą.

Atleidimas

Nors pakrikštyti tikintieji yra nuodėmingi, bet jie gali ateiti pas Dievą ir išpažinti savo nuodėmes (1 Jn1:9). Dievui yra žinoma, kad Kristus buvo gundomas taip pat kaip ir mes, bet jis tobulai įveikė pagundą, kuri mus nugalėjo. Todėl „Dievas Kristuje“ mums atleido (Ef 4:32). „Dievas atsiuntė savo Sūnų nuodėmingo kūno pavidalu ir nuodėmei įveikti pasmerkė nuodėmę kūne“ (Rom 8:3). Nuodėmė minima kaip mūsų natūralus, prigimties nulemtas polinkis nusidėti. Mes toliau darome nuodėmes, nusidedame, „o atpildas už nuodėmę – mirtis“ (Rom 6:223). Tam, kad išsigelbėtų iš šios sunkios padėties, žmogui reikalinga pagalba. Todėl Dievas įsikišo ir atsiuntė mums Savo sūnų, turėjusių mūsų „nuodėmingą kūną“ su visais polinkiais nusidėti, kuriais pasižymime ir mes. Priešingai, nei bet kuris kitas žmogus, Kristus nugalėjo visas pagundas.

Jėzaus žmogiškoji prigimtis

Šventasis Raštas labai aiškiai atskleidžia, kad Jėzus turėjo žmogišką prigimtį. Jis buvo pavargęs ir turėjo atsisėsti ir atsigerti iš šaltinio (Jn 4:6). „Jėzus pravirko“ dėl Lozoriaus mirties (Jn 11:35). Tačiau labiausiai jo žmogiškąją prigimtį atskleidžia jo priešmirtinė kančia. „Dabar mano siela sukrėsta“, pripažino jis, kuomet meldė Dievą apsaugoti nuo kančios, kurią turės iškęsti numirdamas ant kryžiaus (Jn 12:27). Jis meldėsi „Mano tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, o kaip tu“ (Mt 26:39). Nuo pat vaikystės „Jėzus augo išmintimi, metais (t.y. dvasine branda) ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (Lk 2:52, taip pat 2:40). Tai parodo Kristaus fizinį augimą buvus lygiagrečiu su dvasiniu tobulėjimu. Nuolankumas Dievo valiai yra tai, ko mes turime mokytis visą savo gyvenimą. Kristus taip pat išgyveno šį mokymosi nusilenkti savo Tėvo valiai procesą. „Būdamas Sūnus, jis savo kentėjimuose išmoko klusnumo ir, pasidaręs tobulas, visiems, kurie jo klauso, tapo amžinojo išganymo priežastimi“ (Žyd 5:5,9, taip pat Fil 2:7,8).

Jėzaus asmeninės pastangos būti doru buvo sąmoningos; jis nebuvo Dievo verčiamas, lyg būtų tik marionetė. Jėzus iš tiesų mylėjo mus ir dėl šios priežasties atidavė savo gyvenimą ant kryžiaus. Šis nepaneigiamas Kristaus meilės įrodymas būtų tuščias, jei Dievas būtų privertęs jį mirti ant kryžiaus (Ef 5:2, 25; Apr 1:5; Gal 2:20). Tai, kad Jėzus turėjo pasirinkimo laisvę, leidžia mums žavėtis jo meile bei sukurti asmeninį santykį su juo. Kadangi Kristus pats atidavė savo gyvenimą, Dievas buvo toks patenkintas juo:

„Tėvas myli mane, nes aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu“ (Jn 10:17,18).

Ką tai reiškia man?

Išganymas priklauso nuo teisingo realaus Jėzaus Kristaus suvokimo (Jn 3:36; 6:53; 17:3). Kuomet mes iš tiesų pasiekiamo šį jo pergalės prieš nuodėmę ir mirtį suvokimą, mes galime būti pakrikštyti jame ir pasidalinti šiuo išganymu. Viešpats Jėzus gali tapti mums realiu mūsų kasdieniame gyvenime, nes ir jis kaip mes patyrė pagundas. Mes galime realiai tikėti, kad atleidimas yra įmanomas, nes juk egzistuoja toks akivaizdus pavyzdys; jo pavyzdys gali tapti gyvu įkvėpimu pakilti aukščiau už mūsų žemesnę prigimtį. Kristaus išganymo doktrinos žavesys įgalina mus nuolankiai melstis: „jį tikėdami, mes drąsiai ir su pasitikėjimu einame prie Tėvo“ – ne vien tik tikėjimu, bet ir „tikėjimo“ rezultatais (Ef 3:12). Priėmę krikštą Kristuje, mes galime drąsiai ateiti prie Dievo sosto su malda, su tikra širdimi ir švaria sąžine (Žyd 4:16). Ši drąsa atsispindės mūsų buvimą „drasiais“ mūsų išmintyje (2 Kor 3:12; 7:4). „Drąsa“ apibūdina ankstyvąją bažnyčią (Apr 4:13; 29, 31; Fil 1:20). Dievas egzistavo amžinai, o savo vienatinį Sūnų siuntė tik prieš 2000 metų. Ir šis sūnus buvo žmogumi, tam, kad galėtų žmones išgelbėti – tik kelis milijonus iš mūsų, kurie gyvenome 6000 metų laikotarpyje. Tai, kad Dievo Sūnus mirė tik už keletą iš mūsų, tu, kurie gyvenome mūsų planetoje per tokį trumpą laiko tarpą, iš tikrųjų yra nuostabu. Kristus mirė taip, kad Dievas galėtų įgyvendinti mūsų išganymą. Dievo meilė mums panaši į tą, kuomet jaunas vyras veda nekaltą merginą (Iz 62:5), kupinas nepaprastų ir džiaugsmingų lūkesčių bei nepatirdamas nusivylimų. Dar daugiau, Jėzus Kristus mirė už mus taip gėdingai. Kuomet tai galutinai suvokiame, mes patiriame visišką susižavėjimo ir dėkingumo jausmą už Dievo meilę.

Trejbė – nepagrindžiama Šventuoju Raštu

Aiškūs Biblijos mokymas apie Kristų nepagrindžia Trejbės doktrinos. Skaitome šiuos žodžius: Lk 1:31-35: Jėzus bus Dievo Sūnus. Šioje ištraukoje pasigirsta nuskambantis būsimasis laikas. Jėzus neegzistavo iki tol, kol negimė iš Marijos. Jn 3:16: Jėzus buvo „viengimis Dievo sūnus“. Jis „prasidėjo“, kuomet buvo „pradėtas“ (prasidėjimo idėja, Lk 1:3) Marijos išsčiose. Jei Jėzus buvo Dievo pradėtas, vadinasi, jo Tėvas yra vyresnis. Dievas neturi pradžios (Ps 90:2) ir todėl Jėzus negali pats būti Dievas. Šventasis Raštas apibūdina Mariją kaip Kristaus „motiną“. Biblijoje niekur neraskime Trejbės“ savokos. 1 Tim 2:5: „Vienas yra Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas – žmogus Kristus Jėzus“ (žr. taip pat 1 Kor 8:6; Iz 63:16; 64:8). „Dievas nėra žmogus“ (Sk 23:19; Oz 11:9); tačiau Kristus buvo „žmogaus sūnus“. Kristus – „Aukščiausiojo Sūnus“ (Lk 1:32). Tik Dievas turi visišką didybę; Jėzus kaip „Aukščiausiojo Sūnus“ negali pats asmeniškai būti Dievu. Tėvo ir Sūnaus sąvoka naudojama siekiant parodyti, kad Dievas ir Jėzus nėra vienas ir tas pats. Sūnus gali būti panašus į savo tėvą, tačiau negali būti tuo pačiu asmeniu. Jėzus buvo „panašus į brolius“ (Žyd 2:17), todėl Dievas suteikė mums atleidimą per Kristaus auką. Pasakyti, kad Jėzus buvo ne visiškai žmogiškos prigimties, reiškia paneigti Kristaus gerąją naujieną. Egzistuoja keletas skirtumų tarp Dievo ir Jėzaus, kurie aiškiai parodo, kad Jėzus pats nebuvo Dievas:

DIEVAS	JĖZUS
--------	-------

„Dievas negali būti gundomas“ (Jn 1:13) Dievas negali mirti – Jis savo prigimtimi yra nemirtingas (Ps 90:2; 1 Tim 6:16). Dievas yra nematomas žmonėms (1 Tim 6:16; Iš 33:20)	Kristus „buvo kaip ir mes visai mėgintas“ (Žyd 4:15) Kristus tris dienas buvo miręs (Mt 12:40; 16:21) Žmonės matė Jėzų ir lietė rankomis (1 Jn 1:1 pabrėžia tai)
--	---

Tam tikrais atvejais Kristaus „norai“ ir troškimai buvo skirtingi nei Dievo (Mt 26:39; Jn 5:30). Nuo vaikystės „Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (Lk 2:52). Tai nebūtų buvę įmanoma, jei Jėzus nebūtų buvęs „Dievo Sūnus“. Kristus nežinojo kada sugrįš į žemę antrą kartą, tuo tarpu, kai Dievas tai žinojo (Mk 13:32). Dievas buvo patenkintas Kristaus paklusnumu Jo valiai, ką būtų sudėtinga suprasti jei Kristus būtų buvęs Dievu, gyvenančiu žmogišką gyvenimą kaip tam tikros rūšies simbolinę sąsają su nuodėmingais žmonėmis, bet neturintį realios reikšmės (Mt 3:17; 12:18; 17:5).